

La Federació de Pensionistes i Jubilats de CCOO de Catalunya i la Unió de Pensionistes, Jubilats i Prejubilats de la UGT de Catalunya, en la reunió celebrada a Barcelona el dia 9 de desembre de 2010 aprova la resolució següent:

En els últims anys, fruit del diàleg social, a Espanya i a Catalunya s'han experimentat importants avenços en el reconeixement dels drets socials i individuals.

Tot i haver avançat, queda molt camí per recórrer, Catalunya i Espanya pateixen un endarreriment social important respecte dels països del nostre entorn, les xifres estadístiques parlen soles.

- Segons l'IDESCAT, l'any 2008 el 16,6% de la població de Catalunya estava en risc de pobresa. Aquesta situació afectava més les persones majors de 65 anys (25,4%), i en particular les dones majors de 65 anys (27,9%).
- Espanya destina aproximadament el 9% del PIB a pensions, mentre que la mitjana dels països de la UE hi destina el 12%.
- La despesa en protecció social respecte del PIB l'any 2006 representava a Espanya el 20,8%. La mitjana dels estats de la UE-15, el 27,5%. Teníem, doncs, un diferencial de 7 punts, a Catalunya representava el 17,6%.
- Etcètera, etcètera, etcètera.

Tot això, sumat a una pressió fiscal que a Espanya ha caigut al 30,4%, tenint-hi més pes les rendes del treball que les rendes del capital. La mitjana de la Unió Europea és del 38,7%.

És en aquesta situació d'avenç social, fruit del diàleg social i d'endarreriment social respecte dels països del nostre entorn, que es genera la crisi econòmica. Aquesta crisi no obeeix als anomenats cicles econòmics, està provocada pels moviments especulatius del capital financer sense cap tipus de control que ha repercutit en l'economia real, sumat al no-pagament d'impostos per les transaccions financeres, al refugi de capitals en els paradisos fiscals, al no-control per part d'organismes democràtics de les agències de valoració, etc.; a Espanya la situació s'agreuja amb el que s'ha denominat la bombolla immobiliària.

Les conseqüències d'aquesta crisi les estem pagant majoritàriament els de sempre, les classes treballadores, els pensionistes i les seves famílies. Tenim més de quatre milions de treballadors a l'atur, l'economia submergida augmenta, moltes famílies malviuen amb la pensió de la persona gran jubilada, incrementa el nombre de famílies que són desnonades de casa seva, però que han de continuar pagant el deute que els va generar la compra de l'habitatge, etc., etc., etc.

Alhora, els alts directius del món de les finances i de les empreses transnacionals, de manera vergonyant s'atribueixen primes i es blinden contractes milionaris. Els que propugnaven la no-intervenció de l'Estat hi recorren per sanejar la situació econòmica del món de les finances.

Amb aquesta situació, la Unió Europea i els mercats exigeixen al Govern d'Espanya que abordi la reforma del sistema públic de pensions, que reformi el marc de relacions laborals i que redueixi el dèficit públic.

Aquests dos últims ja s'han executat:

- Amb el Reial decret llei 8/2010, de 20 de maig, s'adopten mesures extraordinàries per reduir el dèficit públic.
- Amb el Reial decret llei 10/2010, de 16 de juny, de mesures urgents per a la reforma del mercat de treball.

I la reforma del sistema públic de pensions, pendent de les deliberacions del Pacte de Toledo, pretén augmentar l'edat ordinària de jubilació i també els anys que s'han de tenir en compte a l'hora de fer el càlcul de la pensió. Si aquestes mesures s'aconsegueixen aprovar, seran un retrocés social i perjudicaran els futurs pensionistes, perquè endureixen l'accés a la pensió i en disminueixen la quantia.

Totes aquestes mesures representen retallades dels drets socials adquirits fruit de dècades de treball i de pressió sindical; les polítiques neoliberals s'estan imposant i, encara és més greu, pretenen fer creure al conjunt de la ciutadania, a través dels seus mitjans de comunicació, que altres solucions no són possibles, i justifiquen amb estudis finançats per ells mateixos que les retallades socials són un mal menor que hem d'acceptar resignadament.

Davant d'aquesta situació, animem els òrgans de direcció dels nostres sindicats a articular els mecanismes necessaris de contestació i protestes unitàries, a Catalunya, Espanya, i a nivell de la Unió Europea, en les quals les organitzacions de gent gran tinguem la nostra pròpia imatge per tal de manifestar que nosaltres i la gran majoria dels ciutadans, no tan sols estem en desacord amb les retallades dels drets socials plantejats per aquest o per qualsevol altre govern, sinó que no acceptem les explicacions donades que corresponen clarament als interessos dels anomenats "mercats financers". També hem de fer els esforços necessaris per explicar al conjunt dels treballadors i dels ciutadans que altres polítiques són possibles per sortir de la crisi.

Per això, reivindicuem:

Que hi hagi continuïtat en la política de l'increment de totes les pensions mínimes per sobre de l'IPC.

Que no es congelin les pensions de quanties superiors a les mínimes per a l'any 2011. Si no és possible, potenciar un acord que garanteixi el poder adquisitiu en el període d'una legislatura.

Que s'incorporin els règims especials (empleades de la llar, agrari per compte d'altri, etc.) al Règim General de la Seguretat Social, segons contempla la Llei de mesures en matèria de Seguretat Social.

Que s'anul·li la normativa que impedeix que l'aplicació de la Llei de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència sigui retroactiva als sis primers mesos.

Que es destinin els recursos econòmics necessaris per desenvolupar les lleis de progrés aprovades en la legislatura anterior.

Que s'apliqui una reforma fiscal que ens permeti equiparar-nos a la mitjana dels estats de la Unió Europea a nivell impositiu, que incrementi el pes de les rendes del capital i lluiti decididament contra el frau fiscal.

Barcelona, 9 de desembre de 2010